

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

Ügyszám: IV/2774-3/2021.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 2 7 7 4 - 4 / 2021
Érkezett:	2021 OKT 13. <i>c-mail</i>
Példány:	1
Melléklet:	2 db
Kezelőiroda:	<i>du'</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED]

[REDACTED] ügyvezető önálló aláírási joggal, a továbbiakban: **Indítványozó**) a jelen indítványhoz csatolt ügyvédi meghatalmazással (**1. számú melléklet**: ügyvédi meghatalmazás) igazolt jogi képviselőm, Dr. Ruzsek Róbert ügyvéd [REDACTED] útján eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, a 30. § (1) bekezdésében előírt törvényi határidőn belül az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő a Kúria Gfv.VII.30.136/2020/7. szám alatt meghozott ítéletével – a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.411/2019/7-II. szám alatti ítéletére is kiterjedő hatállyal – szemben.

I. KÉRELMEK

Indítványozó alkotmányjogi panaszt terjeszt elő az **Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. § bekezdése alapján**, amelyben kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az **Abtv. 43. § (1) bekezdésének alkalmazásával**

– **állapítsa meg a Gfv.VII.30.136/2020/7. szám alatt meghozott ítéletének – a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.411/2019/7-II. szám alatti ítéletére is kiterjedő hatállyal – az alaptörvény-ellenességét, és**

– **az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg a támadott ítéletet a II.fokú ítéletére kiterjedő hatállyal**, mivel a jogerős ítélet, mint a bírósági eljárást befejező döntés Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetve Indítványozó részére további jogorvoslati lehetőség nincsen biztosítva.

Indítványozó álláspontja szerint a **támadott ítélet rendelkezései az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.**

A Tisztelt Alkotmánybíróság kizárólagos hatáskörét és illetékességét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára, illetve az Abtv. 27. §-ában foglalt rendelkezésre alapítjuk.

II. BEFOGADHATÓSÁG

Az Abtv. 52. § (4) bekezdése értelmében az alkotmánybíróági eljárás feltételeinek fennállását az Indítványozónak kell igazolnia. Az alábbiakban Indítványozó igazolni kívánja jelen ügyben való közvetlen és aktuális érintettségét, továbbá azt, hogy az alaptörvény-ellenes ítélet vonatkozásában Indítványozó jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, valamint hogy az ítélet alaptörvény-ellenes rendelkezései alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket vetnek fel.

II/1. Az Indítványozó érintettsége

A fentieknek megfelelően előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy Indítványozó, mint felperes keresetet terjesztettem elő a Fővárosi Törvényszék előtt, az elsőfokú eljárás az eljáró bíróság a keresetünk helyt adott a kirendelt szakértő szakvéleményére is figyelemmel, a másodfokon eljáró bíróság, illetve a Kúria a keresetünket azonban elutasította, ezzel megsértve az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében és a 28. cikkében foglalt alapvető jogainkat. Mivel az alaptörvény-ellenesség az Indítványozó személyében áll fenn, az ő jogait sérti alaptörvény-ellenesen a jogerős ítélet, így az érintettség egyértelműen megállapítható.

II/2. A jogorvoslati lehetőség hiánya

Tekintettel arra, hogy a Kúria ítélete ellen további felülvizsgálati eljárásnak nincs helye, ennek megfelelően Indítványozó az Abtv. 27. §-ában foglaltaknak megfelelően az ítélet vonatkozásában jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetve az ítéletben foglalt alaptörvény-ellenes rendelkezések vitatására kizárólag a jelen alkotmányjogi panasz útján van lehetőség Indítványozó részére.

II/3. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Előadjuk továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy álláspontunk szerint – a később kifejtetteknek megfelelően – a hivatkozott ítélet *alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, tekintettel arra, hogy az ítélet súlyosan sérti Indítványozó tulajdonhoz való jogát*, mivel a szétválással érintett jogelőd társaság tagjaként a másik taggal megállapodást kötött, hogy milyen módon számolnak el egymással, a megállapodás hatályba lépett, azonban a megállapodásban foglalt elszámolásnak a technikai, adminisztrációs jellegű lezárása csak a szétválás jogerős bejegyzését követően történhetett meg. A tagok megállapodásának a peres eljárás során kirendelt szakértő szakvéleménye alapján számvitelileg akadálya nem volt, a megállapodás harmadik személy jogát, egyetlen hitelező érdekét sem sértette, így a jogerős ítélet sérti az Indítványozó tulajdonhoz való jogát, mivel a felek közötti megállapodással tulajdont szerzett a megállapodás alapján kizárólag őt illető eredményen, a jogerős ítélet azonban a tulajdonától megfosztotta és alaptörvény-ellenesen juttatta a másik taghoz az Indítványozó által eredmény 50 %-át.

Sérti továbbá az Indítványozó vállalkozáshoz és a vállalkozás szabadságához fűződő jogát, mivel megfosztja a vállalkozás keretében végzett gazdasági tevékenysége eredményétől egy eljárási időtartamra (szétválási okiratok aláírása és a szétválás bejegyzése közötti időtartam) hivatkozással.

Sérti továbbá az észszerűséget, és ezen keresztül a jogbiztonságot, amikor olyan értelmet tulajdonít az általa hivatkozott jogszabályi rendelkezéseknek, amelyeket azok nem tartalmaznak, a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket pedig egyáltalán nem sérti a tagok megállapodása, sőt, a vagyoni hozzájárulás arányától való eltérést maga az eljárás bíróságok által hivatkozott jogszabályi rendelkezés tesz lehetővé. A megállapodás jogszerűségét alátámasztja az I.fokú eljárás során kirendelt szakértő nyilatkozata is, miszerint számvitelileg nincs akadálya a tagok megállapodásának, jogi akadálya pedig álláspontunk szerint nem áll fenn.

Fentiekre tekintettel megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság *hatásköre* a végzés rendelkezéseinek alkotmányossági felülvizsgálatára az Abtv. 27. §-ában foglalt rendelkezésre tekintettel *fennáll*, mivel az ítélet, azaz a bírósági eljárást befejező döntés Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait sérti, és Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, ennek megfelelően Indítványozó alkotmányjogi panasza vitathatatlanul befogadható.

III. Az Indítványozó kérelmében foglaltak részletes indokolása

III/1. Tényállás

1. A jelen alkotmányjogi panasz indítvány alapjául szolgáló tényállás tekintetében Indítványozó az alábbiakat kívánja előadni.

Előadom, hogy a jelen alkotmányjogi panasz indítvánnyal támadott ítélet előzményét képező peres eljárások lényeges eseményei az alábbiak:

Az Indítványozó, mint a szétváló társaság egyik jogutódjának egyedüli tagja és a szétváló társaság másik tagja megállapodást kötöttek arra vonatkozóan, hogy figyelemmel a szétválás bejegyzésének időpontjának bizonytalanságára a tulajdonosok tevékenységüket folytatják a jogelőd társaság keretein belül oly módon, hogy harmadik személyek irányában a jogelőd társaság áll helyt, a bevételek a jogelőd társasághoz érkeznek be, illetve a kiadások tekintetében a jogelőd társaság nyújt fedezetet, azonban a tagok a saját tevékenységükhöz kapcsolódó bevételeket és kiadásokat a szétválás bejegyzését követően, 2015. július 1. napjától a bejegyzés dátumáig terjedő időszakra nézve a közöttük létrejött megállapodás elvei szerint egymással elszámolják, tekintettel, hogy számvitelileg a szétválást követően osztható szét a jogelőd társaság vagyona a jogutódok között.

A szétválás bejegyzését követően az Indítványozó el kívánt számolni a másik taggal, aki nem kívánta betartani a megállapodásban foglaltakat, így vita támadt a felek között, melynek következtében az Indítványozó peres eljárást kezdeményezett. A peres eljárás során az elsőfokú bíróság a felperesi keresetnek helytadott, megállapította, hogy a felek között létrejött megállapodás alapján el kell számolniuk egymással, és az összecszerűség vonatkozásában szakértőt rendelt ki. A kirendelt szakértő az összecszerűség megállapítása mellett arra vonatkozóan is nyilatkozott, hogy számvitelileg nem volt akadálya a felek közötti megállapodás létrejöttének, mivel pontosan megállapítható volt, hogy melyik kiadás, illetve bevétel melyik taghoz tartozik, így számszakilag pontosan levezethető volt, hogy melyik tag milyen összegre tarthat igényt a saját tevékenységéhez igazodóan.

Hangsúlyozni szeretnénk, hogy a felek megállapodása harmadik személy jogát, vagy semmilyen hitelezői érdeket sem sértett, az kizárólag a felek közötti elszámolásra vonatkozóan tartalmazott előírásokat, melynek eredményeként minden érintett tudta, hogy a saját tevékenységével megszerzett

eredménye felett kizárólagos rendelkezési, használati jogot szerzett a tulajdonjogi minőségből fakadóan, ami a szétválás bejegyzését követően realizálódik a jogutód társaságban.

Az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezési, majd felülvizsgálati eljárás során az eljáró bíróságok az Indítványozó keresetét elutasították arra hivatkozással, hogy a szétválás bejegyzését megelőző időtartamra a társaság tagjai nem állapodhatnak meg külön gazdálkodásban, mivel a társaság fogalmából az következik, hogy a tagok társaságon belüli önálló gazdálkodása fogalmilag kizárt.

Hivatkozni szeretnénk arra, hogy a jogelőd társaság tagjai éppen azért döntöttek a szétválás mellett, mivel nem kívántak a továbbiakban közös gazdálkodást folytatni a jogelőd társaságban, a szétválás azonban egy hosszabb folyamat, ezért a társaság tagjai megállapodtak abban, hogy nem kívánják megvárni a szétválás bejegyzését, és erre vonatkozóan kötöttek egymással egy megállapodást, melynek értelmében 2015. július 1. napjától a szétválás bejegyzéséig a jogelőd társaság keretében mindenki végzi a saját tevékenységét, és annak eredményével a közösen megállapított elvek mentén elszámolnak egymással a szétválás bejegyzését követően a pontos számok ismeretében. Hangsúlyozni szeretnénk, hogy a tagok nem egymással szemben folytatták a jogelőd cég keretein belül a tevékenységüket, mivel a szétválási megállapodás részeként az ügyfeleket is szétosztották egymás között, így nem is dolgozhattak egymás ellenében. A felek megállapodása a megállapodásban rögzített elvek mentén történő elszámos szabályait tartalmazza a szétválást követően.

A szétválásig a jogelőd társaság viselt minden költséget, állt helyt minden kötelezettségvállalásért, és rendelkezett minden bevétellel azzal, hogy a társaság tagjai tudták, hogy ezeket az összegeket elszámolják egymással a szétválás bejegyzését követően. Határozott álláspontunk szerint egyetlen jogszabályi rendelkezés sem zárja ki, hogy a felek ilyen tartalmú megállapodást kössenek, az érintett megállapodás nem ütközik egyetlen jogszabályba sem, senki jogát vagy jogos érdekét nem sérti. (pld. egy társaság tagjai dönthetnek úgy taggyűlésen, hogy a társasági szerződésben rögzített aránytól eltérő módon osztják meg az osztalékot, ahogy gyakorlatilag jelen esetben is abban állapodtak meg a felek, hogy eltérnek az üzletrészükkel arányban álló 50-50 %-os megosztási aránytól, és nem 50-50 %-ban osztják meg a társaság vagyonát.)

III/2. Az ítélet alaptörvény-ellenessége

1. Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy Magyarország Alaptörvényének Szabadság és Felelősség fejezete XIII. cikk (1) bekezdése alapján:

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

2. Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy Magyarország Alaptörvényének Szabadság és Felelősség fejezete XII. cikk (1) bekezdése alapján:

„(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz.(...)”

3. Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy Magyarország Alaptörvényének Alapvetés része M) cikk (1) bekezdése alapján:

„(1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.”

4. Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy Magyarország Alaptörvényének 28. cikke alapján:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

A II. és III.fokon eljáró bíróságok által hivatkozott Ptk. 3:88. § (1) és (3), illetve a (2) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A gazdasági társaságok üzletszerű közös gazdasági tevékenység folytatására, a tagok vagyoni hozzájárulásával létrehozott, jogi személyiséggel rendelkező vállalkozások, amelyekben a tagok a nyereségből közösen részesednek, és a veszteséget közösen viselik.

(2) A társaság nyeresége a tagokat vagyoni hozzájárulásuk arányában illeti meg, és a veszteséget is ilyen arányban kell viselniük. A társaság a tag részére az előző üzleti évi adózott eredménnyel kiegészített szabad eredménytartaléka terhére teljesíthet kifizetést vagy más vagyoni szolgáltatást. Semmis a létesítő okirat azon rendelkezése, amely valamely tagot a nyereségből vagy a veszteség viseléséből teljesen kizár.

(3) A tag a többi taggal és a társaság szerveivel köteles együttműködni, nem fejtethet ki olyan tevékenységet, amely a társaság céljainak elérését veszélyezteti.”

Az indítvánnyal érintett bírósági ítéletek értelmében „a gazdasági társaságok fogalom meghatározásából, a tagok együttműködési kötelezettségéből tehát az következik, hogy a tagok társaságon belüli ún. önálló gazdálkodása fogalmilag kizárt, ellentétes a Ptk. definitív szabályával.”

Álláspontunk szerint a II. és III. fokon eljáró bíróságok jogszabályértelmezése nem felel meg az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak, mivel a tagok nem folytattak ténylegesen külön gazdálkodást, hanem abban állapodtak meg, hogy a szétválás bejegyzését követően nem az üzletrészüik arányában, hanem attól eltérő mértékben, az általuk ténylegesen kifejtett gazdasági tevékenység, illetve annak eredménye arányában számolnak el egymással, ezt pedig a bíróságok által hivatkozott jogszabályi rendelkezések nem zárják ki, csak azt, hogy úgy nem állapodhatnak meg a tagok, hogy valamelyiküket egyáltalán nem illeti meg nyereség, vagy nem kell viselnie a veszteséget.

A tagok abban állapodtak meg, hogy amíg nincs bejegyezve a szétválás, addig a szétválással érintett társaságon belül közösen finanszíroznak mindent, a társaságba érkezik minden bevétel, és a szétválást követően az általuk megkötött megállapodásban foglaltak szerint elszámolnak egymással. A tagok ezen megállapodása nem ütközik egyetlen jogszabályba sem, nem veszélyeztette ez a megállapodás a társaság működését, hitelezői érdekek egyáltalán nem sérültek, az indítvánnyal érintett ítéletek miatt sérült ellenben az indítványozó tulajdonjoga, a vállalkozási szabadsága, és álláspontunk szerint az észszerűség is.

Az érintett ítéletek azzal, hogy az indítványozó keresetét elutasították, sértik az indítványozó tulajdonjogát, mivel a tagok közötti megállapodás alapján nem 50-50 %-ban kellett volna elszámolniuk a tagoknak egymással, hanem a megállapodásban rögzítettek szerint, aminek a pontosösszege és aránya még értelemszerűen nem lehetett ismert, hiszen a szétválási okiratok és az elszámolást is tartalmazó okiratok aláírását követően még három hónapig végeztek a tagok gazdasági tevékenységet a szétválással érintett gazdasági társaságban, mely gazdasági tevékenység eredménye értelemszerűen csak a szétválás bejegyzését követően kerülhetett volna pontosan megállapításra.

A tagok mindegyike rendelkezett külön saját gazdasági társasággal, megtehették volna, hogy a szétválási okiratok aláírását követően a saját külön gazdasági társaságukban végezték volna el azt a gazdasági tevékenységet, amit a szétválással érintett gazdasági társaságban végeztek el, és ekkor fel sem merülhetne az a kérdés, hogy hogyan számoljanak el egymással a tagok.

Álláspontunk szerint a tényleges és az előző bekezdésben vázolt eset között nem lehet különbséget tenni, mivel mindkét esetben ugyanaz a tagok/felek szándéka: a saját gazdasági tevékenység eredménye a tevékenységet végzőt illeti meg, és nem a vagyoni hozzájárulásuk arányában számolnak el egymással, hanem a ténylegesen elvégzett gazdasági tevékenység eredménye arányában.

Hivatkozni szeretnénk a 18/2015.(VI.15.) AB határozatban foglaltakra:

„A 3199/2013. (X. 31.) AB határozatból indítványa alátámasztásaként a tanács a következőket hívja fel: „[az] Alaptörvény a tulajdonhoz való jogot a Szabadság és felelősség cím alatt - az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatának megfelelően - alapvető jogként határozza meg. Az Emberi Jogok Európai Egyezményének első kiegészítő jegyzőkönyve rendelkezik a tulajdonjogról, amely azonban nem a szűk értelemben vett »tulajdonjogot«, hanem az ennél tágabb értelmű »javak békés élvezetéhez« való jogot védi. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikk (1) bekezdése ehhez képest a következőket tartalmazza: »Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökölni hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik. A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni.«” (Indokolás [13])

[25] Ahogyan azt az Alkotmánybíróság egy korábbi határozatában megállapította, „[a] tulajdonjog korlátozása tekintetében is az Alkotmánynak az alapvető jogok korlátozására meghatározott szabályát és az ennek alapján kialakult alkotmánybírósági gyakorlatot kell alkalmazni. Ennek során figyelembe kell venni azonban az Alkotmánynak a tulajdonjogról szóló 13. §-ából származó sajátosságokat is. Ilyen sajátosság az, hogy a 13. § (2) bekezdése a tulajdonjog teljes elvonásánál a közérdeket jelöli meg egyik feltételként. Erre tekintettel a tulajdonjog korlátozásánál az alkotmányossági vizsgálat egyik szempontja a másik alapvető jog, alkotmányos érték vagy cél érvényesülésének szükségessége, vagy a közérdek miatt fennálló szükségesség. A jelenlegi körülmények között a közérdek értelmezésénél elfogadható, hogy bár közvetlenül a magánérdek áll előtérben, közvetetten a társadalmi problémák megoldása révén az egész közösség érdekeinek szolgálatáról van szó. A közérdek alapján történő tulajdonkorlátozásnál az Alkotmánybíróság nem tekinti elégséges alapnak, hogy a jogszabály általánosságban hivatkozik a korlátozást szükségessé tevő közérdekre, szabad hatósági mérlegelés jogkörében hagyva annak meghatározását, konkrétan milyen tulajdoni tárgyakra kell a korlátozást alkalmazni. A közérdeket jogszabályban úgy kell meghatározni, hogy konkrét ügyben a közérdekből korlátozás szükségességét bíróság ellenőrizhesse. A vizsgálat másik szempontja itt is - az Alkotmány 8. § (2) alapján - az arányosság. Az arányosság tekintetében a tulajdonhoz való jog Alkotmányban meghatározott szabályából nem származik sajátos követelmény. Ezért az arányosság általános mérceje alkalmazandó: a korlátozással elérni kívánt cél fontosságának és az ennek érdekében okozott alapjog-sérelem súlyának összhangban kell állnia.” [42/2006. (X. 5.) AB határozat, ABH 2006, 529.]”

Álláspontunk szerint a támadott ítélet viszont sérti az Indítványozó tulajdonhoz való alkotmányos alapjogát, mivel a felek közötti megállapodás alapján az Indítványozót megilleti a saját tevékenységéhez kapcsolódó eredményen a kizárólagos tulajdonjog, azonban az ítélet alaptörvény-ellenesen megfosztja az Indítványozót a tulajdonhoz való jog gyakorlásától azzal, hogy elvonja a rendelkezési jogát.

Hivatkozni szeretnénk a 3165/2021.(IV.30.) AB határozatra, és az abban hivatkozott 3115/2013.(VI.4.), 3209/2015.(XI.10.), 3199/2013.(X.31.), 3090/2019. (V.7.), 3194/2014. (VII. 15.) és a 18/2015. (VI. 15.) AB határozatokra:

[71] Az Alkotmánybíróságnak a tulajdonhoz való jog sérelmére vonatkozó következetes gyakorlata értelmében: „[...] az Alaptörvény XIII. cikke alapvetően »két szempontból garantálja a tulajdonhoz való jogot. Egyrészt védi a megszerzett tulajdont az elvonás ellen, másrészt védi a szintén már megszerzett tulajdont annak korlátozása ellen« (3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [34]). Ugyanakkor ennek kapcsán az Alkotmánybíróság azt is kifejtette, hogy »az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével. [...]« (3209/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [64]). [...] »[a] tulajdonvédelem [...] nem kizárólag a polgári jogi értelemben vett tulajdonra, hanem egyéb vagyoni értékű jogokra is kiterjedhet, az Alaptörvény XIII. cikke tehát a tulajdonvédelem körében az egyéb, tulajdonszerű vagyoni értékű jogok védelmét is biztosítja« (3199/2013. (X. 31.) AB határozat, Indokolás [13]).» (3090/2019. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [41])

[72] A vállalkozási tevékenység jövőbeni nyereségének a reménye, az ebből eredő várható profit azonban nem tekinthető az alkotmányos tulajdonjog által elismert és védett tulajdoni várománynak (3194/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [24]). Ugyanakkor a tárgyi ügyben nem az eredeti címer használatának mellőzéséből származó jövőbeni nyereség elmaradása a kérdés, hanem a tulajdonjog részjogosítványainak – a használat és a rendelkezés jogának – a sérelme merült fel.

[73] A 18/2015. (VI. 15.) AB határozat a tulajdonjog részjogosítványainak alkotmányos védelmével kapcsolatban megállapította, hogy: „[A]z Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a tulajdoni alapjogvédelem kiterjed a tulajdoni részjogosítványokra és azok gyakorolhatóságára is, és csak az Alaptörvény erre vonatkozó szabálya szerint korlátozhatóak.” (Indokolás [20])

III/3. Indítványozó alapjogának sérelme

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy a jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítélet határozott álláspontunk szerint a fentiekben előadottak szerint súlyosan sérti Indítványozónak az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való alkotmányos alapjogát, a XII. cikk (1) bekezdésében és az M) cikk (1) bekezdésében foglalt vállalkozáshoz való jogot, illetve a 28. cikkben foglalt jogbiztonságot, és ezen keresztül az észszerűség követelményét.

Álláspontom szerint az Indítványozót ért jogsértés egyértelműen olyan súlyú, amely egyúttal a támadott ítélet alaptörvény-ellenességét is eredményezi, mivel az ítélet az Indítványozó tulajdonjogát, mint szerzett jogot sérti meg azzal, hogy a megállapodásban foglalt szerződési akaratot érvénytelennek tekinti úgy, hogy a megállapodás nem sérti harmadik személy jogát, nem sért hitelezői érdekeket, és a szétválás elhúzódó folyamatára figyelemmel ténylegesen csak a

szétválás bejegyzését követően megvalósítható elszámolásra vonatkozó eljárási szabályokra hivatkozással fosztja meg az Indítványozót a kizárólagos tevékenységéhez köthető eredményétől, és az ítélet eredményeként az Indítványozó nem tudja gyakorolni a tulajdonjogából fakadó részjogosítványát, úgy, mint a használat és a rendelkezés joga, ezért a tulajdonjog sérelme egyértelműen felmerül. Az alapjogsérelem nem az Indítványozó által a kizárólagos tevékenysége eredményeként várható profit elvesztése vonatkozásában merül fel, hanem az elért eredmény, mint a megállapodás alapján már megszerzett és az eredményen fennálló tulajdona sérelme vonatkozásában áll fenn, hiszen az ítélet az eredményt, mint a megállapodással megszerzett tulajdont és az afeletti rendelkezési jogot vonja el az Indítványozótól.

Álláspontunk szerint egy gazdasági társaságon belül vagy külön gazdasági társaság formájában végzett gazdasági tevékenységnek a tagok/felek megállapodása szerinti elszámolása nem vezethet eltérő eredményre, az indítvánnyal érintett ítélet pedig az észszerűség követelményébe ütköző módon sérti a vállalkozás szabadságát, korlátozza szükségtelenül a tagok/felek szerződéses akaratát, ami nyilvánvalóan nem lehetett a jogalkotó célja, különös tekintettel arra, hogy az indítvánnyal érintett ítélet sérti az Indítványozó tulajdonjogát, mivel elzárja az Indítványozót attól, hogy a tagok érvényes és jogszerű megállapodása ellenére csökkenti az Indítványozót megillető, a saját gazdasági tevékenységéből származó eredményt az Indítványozó terhére, gyakorlatilag elvonva a tulajdonjog részjogosítványai között szereplő rendelkezés és használat jogát.

IV. ÖSSZEGZÉS

Az ítélet rendelkezéseinek vizsgálata alapján egyértelműen megállapítható, hogy Indítványozó az Abtv. által megkövetelt érintettség feltételeinek eleget tesz, ennek megfelelően a jelen indítvány befogadható, így az Abtv. 27. §-a szerint indítvány benyújtására jogosult.

A fentiekben előadottaknak megfelelően álláspontunk szerint az ítélet sérti az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdését, a XII. cikk (1) bekezdését, az M) cikk (1) bekezdését és a 28. cikkét, ennek megfelelően kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a kúriai ítélet alaptörvény-ellenességét megállapítani, illetve a támadott ítéletet a II.fokú ítéletre kiterjedő hatállyal megsemmisíteni szíveskedjen.

V. ZÁRÓ MEGJEGYZÉSEK

A Tisztelt Alkotmánybíróság kizárólagos hatáskörét és illetékességét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. §-a alapozza meg.

Előadom a Tisztelt Alkotmánybíróság részére, hogy a jelen Indítvánnyal támadott ítéletet 2021. április 28. napján kaptam kézhez elektronikus küldeményként. Az Országos Bírósági Hivatal által működtetett üzemzavar naptár (www.birosag.hu) alapján 2021. május 22., 23. és 24. napja és 2021. június 5. és 6. napja a régi Pp. 394/G. § (10) bekezdése értelmében nem számít bele az alkotmányjogi panasznak a törvény által előírt 60 napon belüli előterjesztésére nyitva álló határidőbe, így a jelen alkotmányjogi panasz előterjesztésére határidőn belül kerül sor.

Az Alkotmánybíróság eljárása az Abtv. 54. § (1) bekezdése értelmében illetékmentes.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel Indítványozó előadja, hogy a jelen alkotmányjogi panasz, illetve a panaszban foglalt személyes adatok nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Tisztelettel:

